

[Statsministeren]

for Nordisk Råd er under stærk indflydelse af den spændende europæiske udvikling de senere år, og dette bliver også et tema, når Nordisk Råd mødes til sin ordinære session senere på vinteren i Helsingfors. Det vil påvirke temaerne for Nordisk Råd i de kommende år, og det vil påvirke Nordisk Råds arbejdsmetoder. Uanset om alle nordiske lande om få år er medlemmer af EF eller kun nogle, er det det europæiske perspektiv, som nu er med til at sætte den realistiske dagsorden i Nordisk Råd, det erkender vi alle.

Hr. Svend Auken brugte den vending, at efter hans opfattelse var de nye traktattekster ikke en ansats til en føderation eller en egentlig forbundsstat. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege, at regeringen har den samme opfattelse. Det er ikke det, vi nu sigter efter, det er ikke en europæisk superstat, vi nu vil etablere. Det, vi vil, er at finde tekster i de nye traktater, som gør det muligt for os at gennemføre et stadig tættere samarbejde om de fælles emner, som nu engang bedst løses gennem vort samarbejde.

Hr. Svend Auken havde nogle betragtninger, som jeg tror vi alle er tilhængere af, om arbejdsløsheden, at EF som organisation skal gøre så meget som muligt, også gennem de fælles træk i den økonomiske politik, for at skabe højere beskæftigelse. Og noget kan gøres. På den anden side tror jeg, det er realistisk at erkende, at det først og fremmest er de enkelte stater, som gennem deres regeringer og deres parlamenter skal tilvejebringe forudsætningerne for, at man i den pågældende stat fører en økonomisk politik, som muliggør højere beskæftigelse.

Jeg synes, det var sådan en lille lapsus – og jeg forstår godt fristelsen – når hr. Svend Auken refererede til, at når det ikke gik godt nok med beskæftigelsen, skyldtes det, at der var for mange konservative regeringer i Europa. Det er lidt af en smagssag, men jeg synes nok, det er rimeligt at gøre opmærksom på, at af de 12 regeringer i EF er faktisk de 7 socialistiske eller har i hvert fald socialistisk eller socialdemokratisk deltagelse. Og så vil jeg føje til – og det synes jeg i og for sig er en opmuntrende iagttagelse, at det ikke er så tit, man kan mærke det. Men sådan er det altså.

Hr. Gade indledte sit indlæg med nogle, synes jeg, ubegribelig verdensfjerne betragtning

ger om, at det, vi nu var i færd med at skabe, var bankdirektørenes Europa, stordirektørenes EF, det var ikke folkenes. Jeg synes, den betragtning er så absurd, at det næsten er fornærmeligt, hvis man tager den alvorligt, men det var vel heller ikke hensigten. Jamen hvad er det dog, vi gør med det indre marked? Intet andet end at tilvejebringe forudsætninger for produktion og service, som kan give forbrugerne overalt i EF nye fordele; det er jo simpelt hen sigtet. Det er derfor, vi ønsker fri konkurrence, det er ideen med det indre marked, og det samme gælder på næsten alle andre områder. Hvorfor taler vi om social dimension? Jeg ved ikke, om bankdirektøren har noget imod det, men det gør vi da af hensyn til vore befolkninger. Hvorfor taler vi om bedre miljøbeskyttelse? Det gør vi da af hensyn til befolkningerne, naturligvis.

Det er heller ikke rigtigt, når hr. Gade siger, at det, vi nu er i færd med, er at forme en lukket union. Tværtimod, EF er vel den mest åbne organisation, som findes i denne verden, i forhold til samarbejds muligheder med dem, der ikke er medlemmer. Det ses på forholdet mellem EF og EFTA, det ses på forholdet mellem EF og de østeuropæiske lande, som nu er blevet frie og søger at nærme sig markedsøkonomien, det ses på mange andre måder.

Så mindede hr. Gade om en udtalelse, som jeg godt selv husker – og det gør altså også mange andre – og som jeg fremsatte i forbindelse med afstemningen i 1986. Jeg sagde dengang: Unionen er stendød. Det mener jeg fortsat den er. Den union, som mange, ikke mindst i det sydlige Europa igennem årene kæmpede for, den union, som var en direkte føderation, den union, som betød, at vi skulle oprette et parlament, hvortil man skulle overføre nationernes generelle lovgivningskompetence, den union, hvor man skulle have et fælles statsoverhoved, den union, hvor man skulle have én regering, er der næsten ingen som længere taler om. Derimod taler vi alle om et tættere samarbejde, det er det, vi er ved at forme. Det mener jeg er fuldt berettiget, og det tror jeg også de europæiske befolkninger støtter.

Hr. Erhard Jakobsen havde nogle meget veloplagede bemærkninger her fra talerstolen – det var en fornøjelse at høre på, at tingene blev sat på plads. Hr. Erhard Jakobsen spørger regeringen om nærhedsprincippet karakter. Jeg